

ELSŐ FEJEZET

St. Ives-ház

Grosvenor Square, London

– Ez így egyszerűen nem tisztességes.

Elizabeth Marguerite Cynster, akit mindenki csak Elizának hívtak, alig hallhatóan méltatlankodott. Egyedül állt köpönyegben egy hatalmas cserepes pálma árnyékában a fal mellett, legidősebb unokabátyja házában hatalmas bálteremben. Ezen az estén a csodálatos hercegi bálterem csillogott, az előkelő társaság színe-java legszebb selyemruhákban és felékszerezve mámoros állapotban mulatozott.

Kevesen voltak az előkelő társaságban, akik nem fogadtak el meghívást St. Ives hercegné, Honoria, és nagy hatalmú férje, Devil Cynster báljára. A hatalmas terem zsúfolásig megtelt.

A kristálysillárok szikrázó fénye gyönyörű, gondosan bodorított frizurákon és briliánsokon csillan. Ragyogóan élénk színű ruhák lebbentek, ahogy a hölgyek táncra perdültek. Nevetés és kellemes beszélgetés töltötte be a teret. Parfümillat lebegett. A háttérben kis zenekar játszott a legnépszerűbb keringőket.

Eliza nézte, ahogy a nővére, Heather keringőzik elegáns vőlegénye karján. Timothy Danvers, Breckenridge vikomtja korábban az előkelő társaság legnagyobb kujonjának számított. Bár a bált nem kifejezetten azért rendezték, hogy

az eljegyzésüket ünnepeljék és hivatalosan bejelentsek a társaságnak, de meglehetősen árulkodó volt Breckenridge elbűvölt pillantása, valahányszor Heatherre nézett. Az előkelő társaság hölgyeinek egykori kedvence Heather felesküdtött védelmezője lett.

Heather pedig az övé. Az arcán ragyogó öröm, a szemében csillogó boldogság egyértelműen közölte ezt a világgal.

Bár Eliza kevésbé volt boldog, és ez közvetlen következménye volt azoknak az eseményeknek, amelyek Heather eljegyzéséhez vezettek, azért őszintén örült nővére örömének.

Mindketten éveket töltöttek azzal, hogy az ideális férfit, a hőst keresték az előkelő társaságban, szalonokban, báltermekben, mivel az volt az elvárás, hogy a hozzájuk hasonló fiatal hölgyek ilyen helyeken keressék a megfelelő partnert. Ám sem Heather, sem Eliza, sem húguk, Angelica nem járt szerencsével, mivel nem találták meg azt az úriembert, akit a sors nekik szánt. Teljesen logikus, hogy arra a következtetésre jutottak, miszerint a nekik rendelt úriember nem az előkelő társasági körökben található, ezért szintén logikusan úgy határoztak, hogy kiterjesztik a keresést azokra a területekre, amelyeken az előkelő társasági körökben csak ritkán megjelenő, ám ugyanolyan alkalmas és megfelelő partinak számító úriemberek előfordulnak.

Ez a stratégia bevált legidősebb unokanővérük, Amanda esetében, és más fordulattal az ikerhúgánál, Ameliánál is.

És bár a lehető legváratlanabb módon, de ugyanez működött Heather esetében is.

Úgy látszott, a Cynster lányok esetében az igazi férfiú megtalálásának az a titka, hogy megszokott köreiken túl kell lépniük.

Eliza pontosan erre készült, miután Heathert elrabolták, aztán Breckenridge megmentette, és vele szökött meg, és kiderült, hogy létezik bizonyos szándék „a Cynster nővérek elrablására”.

Senki sem tudhatta, hogy a célszemélyek köre csak Heathert, Elizát és Angelicát jelenti-e, vagy kiterjed az unokahúgaikra, Henriettára és Maryre is.

Senki sem értette a fenyegetés mögötti indítékot, ahogy azt sem tudták, vajon mi volt a mögöttes szándék abban, hogy elrabolják és Skóciába vigyék. Arról, hogy ki áll a lányrablás mögött, senkinek sem volt fogalma, ám ennek az lett a következménye, hogy megelőzésül Elizát és a másik három hajadon Cynster lányt állandó megfigyelés alá helyezték. Képtelen volt kilépni szülei házából úgy, hogy egyik fivére, vagy ha ők nem, valamelyik unokabátyja meg ne jelent volna az oldalán.

És persze ott is maradt.

Ő nem hogy egy, de fél lépést sem tehet a felső tízezer körein kívül, hiszen ez a történetek után teljességgel lehetetlenné vált. Ha ilyesmivel próbálkozott volna, egy fivér vagy unokatestvér rögtön teketóriázás nélkül visszafogta.

El kellett ismernie, hogy ez a magatartás részükről teljesen helyénvaló volt, de ... meddig tart még? A védőkordont már három hete felállították, és semmi jele nem volt annak, hogy alábbhagyna a szigorú őrizet. – Már huszonnégy éves vagyok, és ha idén nem találok férjet, jövőre már vénlánynak számítok.

Nem volt szokása magában motyogni, de az estély a végéhez közeledett, és ahogy már megszokta, számára semmilyen eredménnyel nem járt. Ezért simult a falhoz

a hatalmas pálmafa árnyékában, mert elege volt a mosolygásból és színlelésből, hogy érdeklődést mutasson a nagyon illedelmes fiatal emberek iránt, akik egész éjszaka a kegyeiért versengtek.

Szép hozománnyal rendelkező, nagyon jó családból származó, jól nevelt fiatal Cynster hölgyként sohasem volt hiánya szépreményű udvarlókból. Sajnálatos módon azonban nem érzett késztetést arra, hogy ilyen Rómeók mellett Júliát játsszon. Angelicához hasonlóan Eliza is meg volt győződve arról, hogy felismeri az igazit. Ha nem is abban a pillanatban, amikor meglátja – ez Angelica elmélete volt –, de ha néhány órát eltölt a társaságában, biztosan tudja, hogy ő az.

Heather azonban mindig bizonytalan volt abban, hogy felismerje az igazit. Persze ismerte Breckenridge-et; de inkább csak látásból, mivel évekig ugyanazokban a társasági körökben fordultak meg. Aztán a kalandjuk során felismerte, hogy egymásnak vannak teremtvé. Heather említette, hogy unokafivérük felesége, Catriona, a Skócia egyes részein „a Lady” néven ismert istennő megtestesülése „tud” bizonyos dolgokat, és azt javasolta, hogy Heathernek tisztán kell „látnia” az ő hősét, és ez pontosan bekövetkezett.

Catriona egy nyakéket bízott Heatherre, amelynek az volt a rendeltetése, hogy segítsen a fiatal hölgynek megtalálni az igaz szerelmet... a hőst. És Catriona úgy rendelkezett, hogy Heather a nyakéket adja tovább Elizának, Eliza pedig Angelicának. Angelica majd Henriettának, aki Marynek adja tovább, mielőtt visszaviszik Skóciába, hogy Catriona még kicsi lánya, Lucilla viselje.

Eliza a jobb kezével megérintette a nyakában lógó ró-

zsakvarcot a keble között. A követ eltakarta divatos mellkendője.

A nyakék most az övé; de akkor hol van a hős, akit felismerhet ezzel az ékszerrel. Nyilvánvalóan nincs itt. Nem jelent meg semmilyen hősnek látszó úriember. Nem mintha erre számított volna. Nyilván nem jelenik meg az a bizonyos úr a felső tízezer összejövételén. Mégis erőt vett rajta a csalódottság kínja.

Azzal, hogy Heather megtalálta a saját hősét, megbénította Eliza keresési szándékait. Az ő hőse nyilván nem előkelő körökben forog, de már nem léphet ki innen, hogy keresse.

– Mi az ördögöt csinálhatnék?

A bálterem szélén ezüsttálcát egyensúlyozó pincér meghallotta, és a pálma felé fordult. Eliza alig pillantott rá, de ahogy a lakáj meglátta, az arcvonásai megnyugodtak, és előrelépett.

– Miss Eliza – szólt a pincér hallható megkönnyebbülséggel, és meghajolva ezüsttálcát nyújtott feléje. – Egy úriember kérte, hogy adjam ezt át önnek. Már fél órája lehetett. Nem találtam önt a tömegben.

Eliza el sem tudta képzelni, melyik unalmas úriember küldhet neki üzenetet. Elvette az ezüsttálcán heverő összehajtott papírlapot.

– Köszönöm, Cameron. – A lakáj a szülei háztartásához tartozott, ám ezen a báli estélyen kisegített a St. Ives-házban. – Tudja, ki küldte?

– Nem, kisasszony. Nem nekem adták, hanem a személyzet másik tagjának. Ők adták át nekem.

– Köszönöm – bólintott Eliza, és elbocsátotta a lakájt.

Cameron kurta főhajtéssal távozott.

Elizának nem voltak nagy reményei, amikor kibontotta az üzenetet. Az írás lendületes volt, határozott fekete vonások a fehér papíron.

Nagyon férfias stílusú.

Kissé megbillentette a papírt, hogy fény essen rá, és olvasni kezdte:

Találkozzon velem a hátsó szalonban, ha van hozzá bátorsága. Még nem ismerjük egymást. Nem írtam alá ezt az üzenetet, mert a nevem semmit sem mondana. Nem mutattak be minket egymásnak, és nincs jelen olyan nagyasszony, aki eleget tenne a kérésemnek. Mindazonáltal a tény, hogy itt vagyok ezen a bálon, eléggé sokat elárul a származásomról és társadalmi státusomról. És tudom, hol van a hátsó szalon.

Úgy hiszem, ideje személyesen találkozoznunk, ha másért nem, azért, hogy kiderítsük, van-e bennünk valami közös, amiből esetleg kiindulhatunk.

Azzal zárom soraimat, amivel kezdtem: találkozzon velem a hátsó szalonban, ha van hozzá bátorsága.

Várom.

Eliza önkéntelenül is elmosolyodott. Milyen... szemtelen alak. Milyen merész. Ilyen üzenetet küldeni neki az unokatestvére házában az egész családjá, a vigyázó tekintetű gardedámok orra előtt.

Ám akárki is az a férfi, nyilvánvalóan ott van a házban, és ha tudja, hol van a hátsó szalon...

Újra elolvasta az üzenetet, aztán tanakodott magában,

de nem látott okot arra, miért ne osonhatna ki a hátsó szalonba, hogy megnézzze, ki mert neki ilyen üzenetet írni.

Kilépett a rejtkehelyéről, és fürgén, de feltűnés nélkül lépkedett a még mindig zsúfolt teremben. Biztos volt abban, hogy az üzenet írója igazat mondott, vagyis nem ismeri, sohasem találkoztak. Nem ismert egyetlen olyan urat sem, akinek megfordult volna a fejében a gondolat, hogy ilyen botrányos üzenettel rendelje magántalálkára a St. Ives-ház falai között.

Felpezsgett ereiben az izgalom, a várakozás. Lehet, hogy ez a pillanat, amikor az igazi megjelenik előtte.

Kilépett egy mellékajtón, gyorsan végighaladt a folyosón, aztán befordult egy másik folyosóra, majd egy másikra; egyre kevésbé megvilágított részek jelezték a hatalmas ház távoli végébe vezető utat. Messze járt már a bálteremtől és a társaság zajától. A hátsó szalon a kertre nyílt, és Honoria gyakran üldögélt ott délutánonként, ahogy a terasz előtti pázsiton játszadozó gyerekeket figyelte.

Eliza végre elérte az utolsó folyosó végét. Előtte volt a szalon ajtaja. Nem tétozva; lenyomta a kilincset, kinyitotta az ajtót, és belépett.

Lámpa nem égett, de a holdfény bevilágított a teraszra nyíló ablakokon és üvegajtókon. Körülnézett, de nem látott senkit. Becsukta maga mögött az ajtót, és beljebb ment a szalonban. Az a titokzatos férfi talán az ablak felé néző egyik karosszékekben várja.

A székekhez közeledve látta, hogy mindegyik üres. Megállt. Vajon a titokzatos idegen megunta a várakozást, és elment?

– Hahó! – megfordult. – Van itt valaki?

Susogó hang hallatszott a háta mögül.

Megperdült, de már elkésett.

Erős kar ragadta meg a derekánál fogva, és egy férfitesthez rántotta.

Eliza a száját éppen szóra nyitotta volna, de hatalmas tenyér tapadt rá, fehér gyolcsot szorított a szájára és az orrára. És ott tartotta.

Eliza küzdött, levegőért kapkodott... A szag sziruposan édes volt, émelyítő...

Az izmai elernyedtek.

Összecsukslott, de akkor is küszködött, hogy elfordítsa a fejét, ám a súlyos tenyér azt a szörnyű gyolcsot a szájára és az orrára szorította...

Aztán sötétség vette körül.

Eliza émielygő rosszuilléttel tért magához.

Rázkódott, ringott, aztán felismerte a kocsikerék zör-gését. Kockaköveken haladtak.

Tehát kocsiban van. Viszik...

Elraboltak!

Döbbsent meglepődés, majd rémület vett erőt rajta. És segített abban, hogy a gondolatait összeszedve koncent-ráljon. Nem próbálta kinyitni a szemét, mert a szemhéját nehéznek érezte, ahogy végtagjait is. Még az ujját moz-dítani is nagy erőfeszítést igényelt. Nem gondolta, hogy megköttözték volna a kezét vagy a lábát, de ennek nem volt jelentősége. Ráadásul volt valaki... illetve két ember volt vele a kocsiban.

Miután teljesen magához tért, nem mozdult; úgy ma-radt, ahogy volt, a feje előrebillenve. Azt érzékelte, hogy

egy személy ül mellette az ülésen, egy másik pedig szemközt, a következő döccenőnél kinyitotta a szemét.

Egy férfi ült vele szemben, öltözkéből ítélve úriember. Az arcvonásai szigorúak, arca meglehetősen hosszúkas, az álla szögletes. A haja sötétbarna, hullámos. Magas, erős testalkatú, inkább szikár volt. Gyanította, hogy ez a férfi szorította magához, amikor a hátsó szalonban elkábították. Az ő keze tartotta azt a szörnyű szagú gyolcsot az orrához...

A feje lüktetett, a gyomra görcsbe rándult a gyolcsból áradó szag emlékére. Mélyeket lélegzett, és figyelmét a mellette ülő személyre fordította.

Nő. Nem látta az arcát anélkül, hogy elfordította volna a fejét, de a ruha alapján szobalány lehetett. Felső körökbe tartozó hölgy szobalánya, a ruha fekete anyaga jobb minőségű volt, mint amilyent egyszerű szobalánynak adnak.

Pontosan, mint Heather esetében. A nővére mellé is adtak szobalányt, amikor elrabolták. A család ezt úgy értelmezte, hogy az elrablás mögött egy arisztokrata áll. Ki más gondolt volna szobalányra? Úgy látszik, ezúttal is ez a helyzet. Vajon a vele szemben ülő férfi az arisztokrata gazember?

Újra megnézte, és gyanította, hogy nem. Bár Heather leírásával összehasonlítva ez a férfi és a szobalány is elegánsabbnak tűnik, mint azok, akik Heathert elrabolták, Eliza mégis úgy találta, hogy ezeket az embereket felbérelték.

A tudata kezdett kitisztulni, és már könnyebben gondolkodott.

Ha ez Heather elrablásának megismétlése, akkor nyilván őt is Skóciába viszik. Kipillantott a kocsí ablakán az utcára. Még eszméletlennek tette magát feltűnés nél-

kül megfigyelhette, merre mennek. Beletelt egy kis időbe, de végül teljesen bizonyos volt abban, hogy nem a Great North Roadon haladnak. Azon az úton mennek, amerre a családjával szokott, amikor Lady Jersey-hez mennek látogatóba Osterley Parkba.

Nyugatra viszik. Vagy talán el sem hagyják Londont?

Ha nem északra viszik, vajon a családja tudni fogja, hogy merre keressék? Hiszen azt feltételezik, hogy északra vitték... amikor majd rájönnek, hogy elrabolták.

Akárkik is ezek, az tény, hogy merészek és okosak. Eliza fivérei és unokatestvérei a Cynster lányok közül őt őrizték a legjobban, ám úgy gondolták, ha valahol, akkor a St. Ives-házban biztonságban lesz, emiatt lankadt az éberségük.

Senki sem gondolta volna, hogy az emberrablók abban a házban lecsapnak rá. A palotában rengeteg vendég mellett ott volt a család, a különböző Cynster-házak személynéje, akik mind ismerték őt.

Korábbi zúgolódása ellenére most nagyra értékelte volna, ha Rupert vagy Alasdair, vagy akár valamelyik arrogáns unokatestvére lóháton utánuk vágat.

Miután annyi bosszúságot okoztak neki azzal, hogy folyton a nyakán lógtak, hol vannak védelmezői, amikor a legjobban szükség volna rájuk?

– Ébren van.

A férfi szólalt meg. Eliza igyekezett fenntartani a látszatot, mintha csak álmában mozdult volna meg, és nem adta semmi jelét, hogy hallotta volna a megjegyzést.

A nő közelebb húzódott hozzá. Eliza feltételezte, hogy az arcába bámul.

– Biztos vagy ebben?

A nő úgy beszélt a férfival, ahogy a belső személyzet tagjai beszélnek egymással.

Ez megerősítette Eliza gyanúját, hogy a férfit felbérelték a feladatra, tehát nem az a titokzatos nemes úr, akit Heather elrablása mögött gyanítanak.

– Csak színleli. Használd a laudanumot.

Laudanum?

– De azt mondta, ne altassuk, ne ártsunk neki.

– Valóban azt mondta, de muszáj gyorsan haladnunk, és ahhoz az kell, hogy aludjon. És sohasem fogja megtudni.

Kicsoda?

– Hát jó. – A nő a táskájában matatott. – De segítened kell nekem.

– Ne!

Eliza magához tért. Meg akarta győzni őket, hogy ne altassák el újra, de a hangja alig hallható suttogás volt. Próbálta ellökni magától a fekete hajú, sötét szemű nőt, aki felé hajolt egy kis orvosságosfiolával, amelyben valami folyadék volt. De karjában semmi erő nem volt.

Ekkor a férfi egyik kezével erősen megmarkolta a csuklóját, a másikkal az állát szorította. – Most! Öntsd le a torkán!

Eliza küzdött, hogy csukva tartsa a száját, de a férfi a hüvelykujját befeszítette a szájába, a nő pedig csepegtette az ópiumtinktúrát.

Próbálta nem lenyelni, de a folyadék lecsorgott... A férfi addig szorította, amíg Eliza izmai el nem ernyedtek, és a laudanum hatott.

Mire Elizának legközelebb annyira sikerült összeszednie magát, hogy gondolkodni tudjon, napok telhettek el. Fogalma sem lehetett, hogy hány napot hagyott ki az emlékezete. Folyamatosan elkábított állapotban tartották, és csak vitték. Nem emlékezett arra, hogy akár egyszer is megálltak volna.

Nem nyitotta ki a szemét, hagyta, hogy elméje lassan feldolgozza azt a keveset, amit megfigyelt két adag laudanum hatása közötti néhány tisztább pillanatában.

Londonból a nyugati úton vitték ki, erre határozottan emlékezett. Aztán hajnalban megpillantotta az ismerős templomtornyokat.

Az első laudanumdózis után óvatosabban bántak az adagokkal, csak annyit adtak neki, hogy álmos legyen, ne tudjon semmit tenni, elmenekülni pedig végképp lehetetlen legyen. Így volt némi emléke arról, hogy városokon is áthaladtak, mivel látott templomokat, piactereket, de az egyetlen hely, amelyre biztosan emlékezett, York volt. A katedrális mellett haladtak el... talán asznap délelőtt. Olyan hangosan zúgtak a harangok, hogy teljesen felébredt, ám akkor kihajtottak a városkapun, és ő újra álomba merült.

Akkor ébredt fel legutóbb. Most a fejét hagyta lógni, a szemét nem nyitotta ki.

És megérezte a tenger illatát. Semmi mással össze nem téveszthető erős sós illatot érzett. Sirályokat hallott, jól felismerte jellegzetes vijjogásukat. Tehát elhagyták Yorkot, és a tengerparton haladnak.

Mire lehet ebből következtetni?

Londontól ilyen messze, a Great North Roadon kívüli vidékről csak hiányos ismeretei voltak. De ha előbb Oxfordon utaztak át, aztán Yorkon, akkor valószínű, hogy az elrablóival valóban Skóciába viszik, de elkerülik az északra vezető főutat, nyilván azért, mert a család azon az úton biztosan keresi.

Ha az elrablóival végig kerültk a nagyobb utakat, lehetséges, hogy nem találják a nyomára. Gyanította, hogy ez azt jelenti, senki sem lovagol utána, hogy megmentse, legalábbis a családjára nem számíthat.

Egyedül kell elmenekülnie.

Megborzongott a gondolattól. A kalandokat sohasem kedvelte. Az ilyesmit mindig Heatherre, még inkább Angelicára hagyta, mivel velük ellentétben ő volt a csendes nővér. A középső lány, aki zongorázik és hárfán játszik, és szeret hímezni.

De ha el akar menekülni, abban biztos volt, hogy egyedül kell megmentenie.

Mély lélegzetet vett, erőt gyűjtött, hogy kinyissa a szemét, és óvatosan az elrablóira nézett.

Ez volt az első alkalom, hogy lehetősége volt napvilágnál szemügyre venni őket. Általában észrevették, hogy ébredezni kezd, és gyorsan újra beleerőszakolták az altatót. A nő inkább ápoló- és társalkodónő lehetett, akit gazdag családok alkalmaznak, hogy korosodó rokonokra vigyázzanak. Dús, fekete haját kontyba fogta össze, a külseje arra utalt, hogy talán elszegényedett köznemesi származású lehet.

Kifejezetten kemény arcvonásai voltak, és a keménység a tekintetében még inkább látszott.

Eliza megítélése szerint a nő hozzá hasonló magasságú és testalkatú lehetett, és talán néhány évvel idősebb. Ám ápolónőként sokkal erősebb lehetett Elizánál.

Aztán a férfit nézte, aki egész úton vele szemben ült. Számtalanszor látta közelebről is, amikor lefogta a kezét és a fejét, hogy az ápolónő a szájába tudja önteni az altatót. Nem ő a titokzatos nemes úr. Emlékezett a személyleírásra, amelyet Breckenridge adott a rejtőzködő nemes úrról: *arca, mint a vésett gránit, szeme, mint a jég.*

Bár a szemközt ülő férfi arcvonásai elég markánsak voltak, de a szeme egyértelműen sötétbarna volt.

– Megint felébredt.

Az ápolónő vette észre.

A férfi éppen kinézett az ablakon, de rögtön Eliza felé fordította fejét.

– Akarod, hogy megint elaltassam? – kérdezte az ápolónő.

A férfi elkapta Eliza pillantását, és hosszan a szemébe nézett.

Eliza csak nézte, de nem szólt.

A férfi a fejét oldalra billentve gondolkodott, mielőtt válaszolt volna: – Nem.

Eliza megkönnyebbülten fellélegzett, mert már nagyon elege volt a kábult állapotból.

A férfi keresztbe tette a lábát, aztán az ápolónőre nézett.

– Mire Edinburgh-ba érünk, jó egészségben kell lennie. Úgyhogy jobb, ha mostantól nem altatjuk.

Edinburgh?

Eliza a fejét felemelve kihúzta magát, és nyíltan nézte a férfit. – Maga kicsoda?

A hangja rekedtes volt, még gyenge.

A férfi állta a tekintetét, aztán bólintott. – Scrope. Victor Scrope. – Majd az ápolónőre pillantott. – Ő pedig Genevieve. – Ismét Elizára nézve folytatta: – Genevieve, én és a kocsis, aki szintén testőr, azt a megbízást kaptuk a gyám-apjától, hogy vigyük vissza a bűnös városból, ahová ön elszökött gyámaja távoli birtokáról.

Eliza hallgatta, ahogy a férfi lényegében ugyanazt a történetet adta elő, amelyet Heather elrablói alkalmaztak nővére engedelmességének biztosítására.

– Azt a tájékoztatást kaptam – folytatta Scrope –, hogy ön, mint a nővére is, elég intelligens ahhoz, hogy megértse, ezzel a történettel semmi esélye magára vonnia a figyelmet, és előadni a maga verzióját bárkinek, akivel útközben esélye lehet beszélni, mert minden ilyen kísérlet jövátéhetetlenül tönkretenné a jó híret.

Elhallgatott, és válaszra várt, Eliza pedig bólintott. – Igen.

A hangja még gyenge volt, de az ereje kezdett visszatérni.

– Remek – jegyezte meg Scrope. – Hozzá kell tennem, hogy hamarosan átjutunk Skóciába, ahol az esetleges menekülési kísérletek még inkább hiábavalóak. És ha túlságosan elkábult volna ahhoz, hogy észrevegye, közlöm, hogy nem a Great North Roadon haladunk. Ha a híres családja azon az útvonalon keresi, semmi nyomát nem fogják találni. – Scrope a szemébe nézett, rezzenéstelen tekintettel. – Tehát nem számíthat arra, hogy a férfirokonai a segítségére sietnek. A következő néhány nap sokkal könnyebben

fog telni, ha elfogadja, hogy a foglyom, és egyenesen átadom a megbízómnak.

Nyugodt, rideg magabiztosságáról Elizának az aranykalitka jutott az eszébe.

Újra bólintott, de a gondolatai – számára is meglepő módon – máris azon jártak, miként menekülhetne el. Azzal, hogy Scrope utalt Heatherre, megerősítette, hogy a megbízó valóban ugyanaz a titokzatos úr, akit Heather elrablása mögött sejtenek, és Eliza teljesen biztos volt abban, nem akarja, hogy átadják neki. Tehát ha a családjától nem számíthat segítségre, hogyan menekülhetne el?

A fejét elfordítva kinézett a tájra. A távolban a hegyek mögött látta a napfényben csillogó tengert. Ha reggel haladtak át York városán, nem igazán lehetett biztos benne, de gyanította, hogy akármilyen úton vannak, legalább egy nagyobb városon át kell haladniuk, mielőtt a határra érnek.

Nem akart addig várni azzal, amit tenni akart, amíg átjutnak a határon túlra. Mint Scrope megjegyezte, ha átérnek Skóciába, lényegesen csökken a szökés lehetősége.

Márpedig szabadulnia kell. Mivel elrablóinak fedőtörténete volt, ha egyedül akar kiszabadulni, az csak a társasági jó hírének a tönkretételéhez vezet.

Heatherhez hasonlóan neki is arra volt szüksége, hogy valami hős kiszabadítsa.

Heathernek ott volt Breckenridge. Érte vajon ki fog jönni? Senki, mert senkinek sincs fogalma arról, hol lehet.

Breckenridge szemtanúja volt Heather elrablásának, ezért az elejétől követte őket. Eliza pedig biztos volt abban, hogy a családjából senki sem tudja, vajon merre járhat.

Ha azt akarja, hogy valaki megmentse, tennie kell valamit, hogy ez megtörténjen.

Azt kívánta, bárcsak vele volna a húga, Angelica, akinek mindig annyi ötlete van, és lelkesen igyekszik kipróbálni mindegyiket. Vele ellentétben Eliza képtelen volt kitalálni valami okos tervet azon túl, hogy kihasználja az egyetlen rést elrablói történetében, miszerint a gyámapjához hurcolják vissza.

Ha magára tudná vonni egy olyan személy figyelmét, aki ismeri őt, találkozna valakivel, aki a köreikbe tartozik, akkor az elrablói története nem állná meg a helyét. Csáládja gazdagsága és befolyása révén minden esélye megvan, hogy eltitkolják azt a döbbenetes tényt, hogy több napon és éjszakán át az elrablói kezében volt.

Ám az ilyen szabadításnak is a határ innenső oldalán kell megtörténnie, mert amint Skóciába érnek, jelentősen csökken az esélye, hogy olyan emberrel találkozhat, akit ismer, és az illető megmenekíti elrablójától.

Hátradőlt az ülésen, behúzódott a sarokba, figyelte a mellettük néha elhaladó hintókat. Ha ismerőst látna...

Angliának ezen a távoli részén csak két családot ismert jól: a Varisey famíliát, akik Wolverstone-ban éltek, Alnwickban pedig a Percy családot. Ám ha az elrablói továbbra is elkerülik a Great North Roadot, nem túl nagy az esélye, hogy a két család bármelyik tagjával találkozhat.

Scrope-ra nézve feltette a kérdést: – Mikor érünk át a határon? – Sikertült elég közömbös hangon mondani.

Scrope kinézett, majd zsebórát húzott elő, és megnézte, mennyi az idő. – Nem sokkal múlt dél, tehát késő délutánra már Skóciában leszünk. – Azzal visszadugta az órát a zse-

bébe, és Genevieve-re pillantott. – Éjszakára Jedburgh-ban szállunk meg, holnap reggel pedig indulunk tovább Edinburgh-ba.

Eliza megint kinézett, az utat bámulta. Kétszer járt Edinburgh-ban. Ha reggel indulnak Jedburgh-ból, délre már Skócia fővárosában lesznek, és abból, amit Scrope véletlenül elmondott, arra lehetett következtetni, hogy ott akarják átadni a nemes úrnak.

Ám ha késő délutánig nem jutnak át a határon, márpedig még csak dél múlt, a part menti út egészen biztosan Newcastle-Upon-Tyne városon vezet át, mivel az a legnagyobb település Wolverstone és Alnwick közelében, és ha jól emlékszik, a kocsinak végig kell mennie az egész városon, hogy rátérhessen a jedburgh-i útra.

Ha piaci nap van, Newcastle-Upon-Tyne főutcáján a lassú áthaladás a legjobb esélye, hogy felkeltse valaki figyelmét, akit ismer egy olyan városban, ahol valaki könnyen kérheti a hatóságok segítségét.

Lehet, hogy a kaland nem az ő erőssége, de erre képes lehet. Meg tudja tenni.

Az ülésen kényelmesen elhelyezkedve az utat nézte, és várta, hogy feltűnjenek Newcastle háztetői.

A nap áttört a felhőkön, ragyogóan süttött rájuk. Eliza a melegtől elálmosodott, de küzdött az alvás csábítása ellen. Mocorgott, kihúzta magát, nyújtózkodott. Az út a futó tavaszi zápor után vakítóan csillogott.

Ezért becsukta a szemét, amíg a fájdalmas káprázat elmúlik.

Eliza felriadt. Eszébe jutott, hogy mit várt. Kinézett az ablakon és rájött, hogy több mint egy óra telt el.

Nagy hídon haladtak át, a kerekek máshogy csattogtak, ahogy a deszkákra értek.

A szíve hevesen vert, amikor felült, és kinézett. Házak szegélyezték az utat. Megkönnyebbülten állapította meg, hogy bizonyára éppen Newcastle-Upon-Tyne-ba értek. Nem szalasztotta el a lehetőséget.

Mocorgott egy kicsit, aztán előrehajolt az ülésen, és megint kinézett az ablakon.

Azt kívánta, bárcsak sétálna a járdán egy ismerős. Esetleg Minerva, Wolverstone hercegné a férjével.

Eliza elképzelni sem tudott alkalmasabb személyt megmentésére, mint Wolverstone királyi herceget.

Érezte Scrope gyanakvó tekintetét, de rá sem hederített. Muszáj nyitva tartania a szemét. Amint meglát valakit, rögtön cselekszik, és akkor már túl késő lesz, hogy Scrope meggátolja ebben.

Csakhogy minél tovább haladtak, annál gyérebben álltak a házak, végül teljesen eltűntek.

Ezek szerint akkor ébredt fel, amikor már kifelé mentek a városból.

Elszalasztotta az esélyét.

A legjobb és legutolsó esélyét, hogy olyan ember figyelmét vonja magára, aki ismeri őt.

Lassan hátradőlt az ülésen, közben a gondolatai kavargtak. Nem nézett Scrope-ra, de abból, hogy elrablója már nem figyelte, megérezte, hogy már nem látja szükségét a nagy figyelemnek.

Tudta, kevés az esélye, hogy ezek után a kisasszony bármi olyasmit tehetne, amivel felboríthatja a tervüket.

– Ez volt az utolsó város a határ előtt – mondta Scrope Genevieve felé fordulva. – Innentől Jedburgh-ig többnyire sík vidéken haladunk. Taylor még sötétedés előtt elvisz minket oda.

Genevieve elismerően hűmmögött.

Eliza azon tűnődött, vajon Scrope olvas-e a gondolataiban. Ha az a szándéka, hogy elkedvetlenítse és elszomorítsa, sikerült neki.

Továbbra is az ablakon nézett kifelé, és veszni látta a reményt.

Teljesen nyilvánvalóan nem a Great North Roadon haladtak; számtalanszor megtette a Newcastle és Alnwick közötti szakaszt. Ezen az úton azonban még sohasem járt. Csak falusi házakat és tanyákat látott.

A kocsí egyre csak vitte északra. A kerekek állandó, könyörtelen ritmusban zörögtek. Időnként parasztszeke-
rekkel is találkozott.

Valahányszor a kocsí az ellenkező irányból érkező szekérrel, kordéval, kocsival találkozott, mindkét kocsisnak le kellett lassítania, hogy megkönnyítse az elhaladást.

Eliza feszültségnek, szomorúságnak semmi jelét nem mutatta, amivel Scrope figyelmét magára vonta volna.

Ha véletlenül találkozna valakivel az úton, aki hasznára lehet, aki hintóval, kocsival, bricskával, netán szekérrel tart délnek Newcastle felé, akkor talán felhívhatja magára az illető figyelmét.

A helyzete egyenesen elkeserítő volt. Még ha meg is pillant egy vidéki nemest, segítségért kell sikítania. A dol-

gok állása szerint a családja nem tudja, hol van. Ha az illető, akinek magára vonta a figyelmét, semmi mást nem tesz, csak ír valakinek Londonba, az éppen elég volna. Aztán az a valaki megmondaná a szüleinek.

Hinnie kell ebben.

Riasztania kell valakit, és a határ előtti útszakasz az utolsó esélye.

Ha bármilyen lehetőség nyílik, azt meg kell ragadnia.

Megfogadta magában, hogy ezt teszi. Lehet, hogy nincs meg benne Heather makacs eltökéltsége vagy Angelica vakmerő bátorsága, de akkor sem hagyja, hogy átadják valami skót úrnak úgy, hogy meg sem próbál az elrablótól szabadulni.

Meglehet, hogy ő a csendes lány a három testvér közül, de ez nem jelenti azt, hogy bárgyú volna.

Jeremy Carling élesen kanyarodott kétkerekű kocsijával, majd egyenletes ütemben haladt dél felé hosszú útjának első szakaszán. Londonba tartott.

Délben hagyta el a Wolverstone kastélyt, de ahelyett, hogy kelet felé, Rothbury és Pauperhaugh irányába indult volna, majd Morpeth érintésével Newcastle-Upon-Tyne-ba, vagyis azon az úton, amelyen ellenkező irányba a kastélyba szokott menni, úgy döntött, hogy a nyugati utat választja, a Harwood erdő északi szélén, és Otterburntól délre a kevésbé forgalmas úton megy Newcastle-ig.

Szerette nézni a zöld mezőt, és bár a hegyeken át vezető út lelassította a haladását, a mezők látványa kárpótolta.

Amint jobb lett az út, hagyta, hogy legújabb szerzeménye, egy telivér fekete ló, Jasper szabadon fusson. A délután

estébe hajlott, de így is bőven sötétedés előtt elér New-castle-be, a fogadóba, ahol meg szokott szállni. Mivel nem kellett semmilyen fontos dologról gondolkodnia, az elméjét szabadon lefoglalhatta az ősi hieroglifákon való merengés, mivel azokat tanulmányozta.

Akkor ígézték meg az ezoterikus képek, amikor szüleik halála után nővérével, Leonorával özvegy nagybátyjukhoz, Sir Humphrey Carlinghoz kerültek. Jeremy akkor tizenkét éves volt, és kielégíthetetlen kíváncsiság élt benne, amely azóta sem gyengült. Humphrey-t már akkor is az ősi nyelvek legnagyobb szaktekintélyeként ismerték el, különösen a mezopotámiai és sumér szövegekhez értett. A háza tele volt ősi tekercsekkel, dohos kötetekkel, papiruszkötegekkel és pecséthengerekkel.

Jaspart szabadon engedve Jeremy azokra a régmúlt napokra gondolt, és elmosolyodott.

Az ősi szövegek, a nyelvek, a hieroglifák megragadták már az első pillanatban. Lefordításuk, titkaik felfedése hamarosan a szenvedélyévé vált. Míg más nemes urak fiai Etonba és Harrowba mentek, őt magántanárok és Humphrey tanították. Miközben a maga korabeli úriembereknek régi iskolatársai, neki régi kollégái voltak.

És ez az élet teljesen megfelelt neki, kifejezetten jól érezte magát.

Mivel Humphrey és ő is anyagiilag függetlenek, meglehetősen vagyonosak voltak, a szülei örökségéből a nagybátyjával belevehették magukat az ősi kötetek tanulmányozásába, többnyire az előkelő társaság teljes kizárásával, és jellemző módon a magukhoz hasonló tudósok társaságában érezték jól magukat. Amennyiben a helyzetük lehető-

vé tette volna, valószínűleg életük végéig folytatták volna a világtól való elvonulást, de évekkel korábban Jeremy egy elméletet állított fel egy papirusztekercssel kapcsolatban, amely évtizedek óta Humphrey birtokában volt, és ez véletlenül egybeesett azzal, hogy a közvélemény rendkívüli mértékben érdeklődni kezdett mindenféle ősi dolog iránt. Ez pedig ahhoz vezetett, hogy számtalanszor kérték szakvéleményét magánintézmények és gazdag családok a gyűjteményükben található kötetek eredetiségével és értékével kapcsolatban. Bár időnként Humphrey is vállalt ilyen szakértői munkát, egészsége az évek során meggyengült, így az egyre inkább üzleti vállalkozássá váló konzultáció, az előkelő társaságbeli megrendelők számára végzett szakértői tevékenység többnyire Jeremyre maradt.

Olyan hírneve volt már, hogy az ősi kéziratok tulajdonosai hatalmas összegeket fizettek a szakvéleményéért. Bizonyos körökben divat és dicsőség lett, ha valaki azzal dicsekedhetett, hogy egy ősi mezopotámiai tekercs eredetiségét a nagy tiszteletben álló Jeremy Carling azonosította.

Jeremy megrezzent a gondolatra. És az utána következő emlékképre: a szakvéleményét kérő úriemberek feleségei legalább annyira várták látogatását, hogy elmondhassák, abban a megtiszteltetésben részesültek, hogy a híres, ám nagyon visszahúzódó tudóst vendégül láthatták.

Az előkelő társaságban különösen felértékelődött azzal, hogy került a társaságot. Mivel jó származású, köztisztviselőben álló, vagyonos és látványosan visszavonult életet élő volt, sok ház asszonya már csak a rejtőzködése miatt rendkívül megbecsült vendégnek tekintette. Még Jeremy is elcsodálkozott, milyen ármányokra képesek egyes hölgyek,

hogy bevonják a társaságba, és képletesen fogva tartásuk a házaikban.

Egyikük sem járt sikerrel, mivel ő szerette a csendes, nyugalmas életét.

Bár a társaságnak végzett szakértői munka gyakran kielégítő volt, legszívesebben a könyvtárban töltötte az idejét. Fordított, tanult, sajtó alá rendezett olyan műveket, amelyek valahogy megtalálták az utat hozzá, vagy egyenesen elvitték neki, mint elismert tudósna és gyűjtőnek tanulmányozásra különböző közintézmények, ahol az ősi civilizációk komoly kutatásai folytak.

Ilyen jellegű tudományos tevékenység alkotta tudósi hivatása gyakorlásának mindennapjait, és mindig ez a terület marad érdeklődése középpontjában.

Ebben Humphrey és ő teljesen megegyeztek. Mindketten hatalmas könyvtárszobájukban szerettek ülni, és kedvenc időtöltésük az volt, hogy ősi szövegeket tartalmazó köteteket tanulmányozzanak a Montrose Place-en álló londoni házban, ahol ketten laktak. Tudós magányukból csak az csalogatta elő őket, ha addig ismeretlen kincsre bukkanhattak.

A hozzájuk hasonló tudósok az ilyen pillanatokért éltek. Az izgalom, hogy valamely ősi, rég elveszettnek hitt szöveget azonosíthatnak, valóságos ajzószerként hatott rájuk, ez a szenvedély teljes függőséget okozott náluk.

Ilyen csábítás mozdította ki könyvtárából egészen Northumberland legtávolabbi vidékéig, a Wolverstone kastélyig, Wolverstone hercege, Royce Varisey és hitvese, Minerva otthonáig. Royce és Minerva közeli barátságban voltak Leonorával és férjével, Tristan Wemyss-szel,

Trentham vikomtjával. Jeremy az évek folyamán elég jól megismerte a hercegi párt. Amikor Royce elhatározta, hogy katalogizálja néhai édesapja hatalmas könyvtárát, és a kötetek között egy ősi hieroglifákat tartalmazó kötetet fedezett fel, Jeremyhez fordult szakvéleményért.

Szerencsével járt, mivel Royce könyve csodálatos lelet volt, rég elveszettnek hitt sumer szöveg. Jeremy alig várta, hogy beszámolhasson róla Humphrey-nak, és hasonló lelkes várakozással tekintett a szöveg másolatához fűzött megjegyzéseiből a Royal Society tudós társaságának tartandó előadása elé. Abban biztos volt, hogy a következői meglehetősen izgalmat fognak kelteni.

A várakozás kellemes melegsége átjárta a testét, és már a könyvtárát látta a lelki szeme előtt.

A békét, a kényelmet és a csendet.

És az ürességet.

A valóságba hirtelen visszatérve késztetést érzett, hogy ezt a gondolatot eltemesse mélyre, ahogy mindig tette, de talán ideje volna foglalkozni a problémával.

Nem igazán tudta volna pontosan meghatározni, mikor jelent meg először benne ez a nyugtalanság. Semmi köze nem volt a munkájához, mivel azon a téren kifejezetten ragyogóak voltak a kilátások. Még mindig rajongott választott hivatásáért, ugyanúgy lekötötte választott szakterülete, mint korábban.

A nyugtalanságnak semmi köze nem volt a hieroglifákhoz.

A szorongó érzés belülről fakadt, hogy elmulasztott valami alapvetően fontos dolgot, és valamiképpen kudarcot vallott.

Nem a munkában, hanem az életben.

Abban a két hétben, amelyet a Wolverstone családnál töltött, ez az érzés tovább erősödött, és a felszínre tört.

Váratlan módon Minerva, Wolverstone kedves, bájos felesége vezette rá erre az igazságra. Ő volt az, aki bűcsúszavaival rákényszerítette, hogy szembenézzen azzal, amivel már egy ideje vonakodott szembesülni.

Család. Gyerekek. A saját jövője.

Amíg a Wolverstone családnál időzött, látta, hogy milyen az életnek ez a területe.

Szülők nélkül nőtt fel, és legfontosabb jellemformáló éveiben csak Humphrey volt a társasága – aki már akkor is özvegyember volt – és persze Leonora. Így sohasem tapasztalta, milyen lehet lármás, népes családban élni, nem élhette át azt a családi melegséget, azt a varázslatot. Nem tapasztalhatta azt az alapvető különbséget, amely a házból otthont teremt.

Ahol Humphrey-val lakott, az csak ház volt.

Nem voltak meg benne azok az alapvető dolgok, amelyek otthonná tették volna.

Igazából nem hitte, hogy ez számít neki vagy Humphrey-nak.

Ebben azonban tévedett, legalábbis önmaga vonatkozásában. Ez a tévedés volt nyugtalanságának oka, és ennek következtében nem fordított figyelmet arra, hogy tegyen valamit a változás érdekében. Ettől lett egyre fájóbb és kínzóbb az érzés.

Minerva bűcsúszavai a következők voltak: – Muszáj valamit tenned, mégpedig minél hamarabb, kedves Jeremy, különben egy napon magányos öregemberként ébredsz.

Ezt kedves és megértő mosollyal mondta.
A szavaknak mégis dermesztő hatásuk volt.
Minerva a legmélyebb félelmére tapintott rá. Jeremy csak ekkor döbrent rá, hogy ettől retteg a legjobban.

Leonora megtalálta magának Tristant, és mint Royce és Minerva, egy családot alkotnak, és meleg, vidám otthonuk van.

Neki ott vannak a könyvek, de mint Minerva megjegyezte, azok nem adnak lelki melegséget a hosszú évek során, amelyek majd a már öreg Humphrey halála után fognak következni. Vajon akkor sajnálni fogja, hogy nem szánta rá az időt, hogy keressen magának egy hölgyet, akivel megoszthatja az életét, akitől olyan eleven gyerekei lehetnének, mint az unokaöcsei és unokahúgai? Nem tett semmit azért, hogy gyerekhangokat hallgasson, a nevetésük visszhangozzon a folyosókon, a saját gyermekeit láthassa felnőni.

Talán ha volna fia vagy lánya, akivel megoszthatná az ősi írások iránti rajongását, ahogy Humphrey taníttatta őt...

Régóta úgy gondolta, hogy ilyenben neki sohasem lehet része, ám most...

Már harminchét éves, és ezt a tényt Minerva is tudta, bár Jeremyt a sovány testalkata miatt általában mindenki a koránál fiatalabbnak tartotta. A megjegyzésben azonban tagadhatatlanul volt igazság. Ha olyan családot akar, amilyen Minerva és Royce, Leonora és Tristan családja, akkor tennie kell valamit.

Mégpedig minél hamarabb.

A kocsija gyorsan áthaladt Rayless falun, Raechester

már nem lehet messze. Egy órát kell még hajtania úgy, hogy semmi más nem követeli a figyelmét, és ki is használhatja ezt az időt.

És elhatározhatja, mit akar.

Családot akar, még hozzá olyan családot, amilyen Royce családja. A részletek világosan és határozottan jelentek meg a gondolataiban.

A következő lépés, hogy hogyan érheti ezt el?

Nyilvánvalóan feleségre van szüksége.

Hogyan szerezzen feleséget?

Köztudottan éles elméje ezen a ponton megakadt. Így azt tette, amit a tudósok ilyen helyzetben tenni szoktak: átfogalmazta a kérdést. Milyen feleségre van szüksége ahhoz, hogy ezt az optimális eredményt elérje?

Ezt könnyebb volt meghatározni. Az ideális feleség szükségszerűen csendes, visszafogott, ha nem is háttérbe húzódó, de olyan hölgy, aki nem neheztel azért, ha ő napokat tölt a könyvtárban egy könyvbe feledkezve. Az ideális feleség megelégszik azzal, hogy a háztartást vezetheti, és ha gyermekáldásban részesülnek, gondozza, neveli őket. Úgy képzelte, hogy a hölgy lehet tartózkodó, szelíd, szerény, engedelkeny, alkalmazkodó, aki nem szeretne beavatkozni az ő tudói elhivatottságába, figyelmét elvonni pedig végképp nem akarja a tevékenységétől.

A kis Raechester falunál lassítva a lovát elszomorodott. A szebbik nemmel való korábbi találkozásai során bizonyosságot szerzett arról, hogy az eszményképének megfelelő hölgyet találni nagyon nehéz. A hölgyek, akiknek addig tette a szépet, imádták a figyelmet. Mindenekelőtt

ez a probléma vezetett arra, hogy mindegyikükkel elváltak útjaik.

Semmi kifogása nem volt önmagukban a hölgyek ellen, hiszen némelyiküket, mint például a Cynster ikreket, Amandát és Ameliát kifejezetten kellemes és szórakoztató társaságnak találta. Korábban számos találkozása volt az előkelő társaság bizonyos megunt matrónáival, majd három hosszabb afférba keveredett, de végső soron felettébb unalmasnak és nyomasztónak találta az érintett hölgyek egyre hevesebb követeléseit, így a lehető legtapintatosabb és legkíméletesebb módon véget vetett ezeknek a viszonyoknak.

Az utóbbi időben tudósi visszavonultságát használta pajzsaként, hogy megfelelő távolságot tartson a hölgyektől. Minden további udvarlást és enyelgést inkább nyűgnek érzett, úgy találta, hogy nem éri meg a fáradozást.

Leonora biztatta, de ő határozottan kijelentette, hogy csalódást okozó múltbeli tapasztalatai egyszerűen azt jelentik, hogy még nem találkozott azzal a hölgygel, aki megérné a fáradozást, akinek érdemes udvarolni.

A logika alapján el kellett volna ismernie, hogy ez a megközelítés teljességgel jogos, ám továbbra is komoly kételyei voltak, hogy ilyen hölgy a valóságban létezik, nem-hogy találkozhatna is vele.

Egyrészt elege lett a hölgyekből, fárasztónak találta, másrészt lenézte őket, mert ésszerűség és logikus gondolkodás tekintetében nem találkozott olyan hölgygel, aki a képességeivel kívívta volna a tiszteletét.

Most azonban elhatározta... illetve határozottan úgy érezte, hogy a kérdés eldőlt: feleséget kell magának találnia.

Hogyan is fogalmazna Tristan? Kampányt kell indítania célja elérése érdekében.

A cél az, hogy találjon megfelelő, kifogástalan modorú, a megfogalmazott kívánalmaknak mindenben megfelelő hölgyet, aztán udvaroljon neki, és elnyerje kezét.

Nem árt, ha az illető elfogadhatóan szép, és hozzá hasonló társadalmi helyzetű.

Tehát a cél meghatározva. Az első lépés pedig az, hogy alkalmas jelöltet kell találni.

Leonora készségesen segítene, ha megkérné.

Ha azonban az ő segítségét kérné, Tristan korosabb nőrokonai rögtön bevetnék magukat. Sem ő, sem Leonora, sem Tristan nem tehetne semmit ellenük. Bár végtelenül jó szándékúak, az öreg hölgyeknek meglehetősen határozott elképzeléseik vannak, és nem tűnnek ellentmondást, ami kifejezetten kínos tud lenni.

Ha nem kérheti Leonora segítségét, abból egyenesen következik, hogy más hölgy segítségét sem kérheti. Ezzel tökéletesen tisztában volt. Ami azt jelenti, hogy csak a férfiak maradnak, vagyis Tristan és egykori diáktársai, a barátok, köztük Royce.

Próbálta elképzelni, milyen segítséget kaphatna tőlük, de azon kívül, hogy taktikai tanácsokkal látják el, ami-ben már évek óta részesítik, nem látott esélyt arra, hogy segíthetnének megtalálni azt a bizonyos hölgyet, ugyanis mind házások voltak, és hozzá hasonlóan lehetőleg kerültek a társaságot. Tehát ebből az irányból sincs sok esély a segítségre.

Alaposabban áttekintette az ismeretségi körét: a Cynster családon keresztül számos nőtlen fiatalembert ismert,

ám időnkénti találkozásaik során olyan benyomása támadt, hogy ők is távol tartották magukat azoktól a köröktől, ahol hajadon fiatal lányok megfordultak.

A problémát alaposabban körüljárva kiderült, hogy minden férfi ismerőse és rokona kerülte a fiatal hölgyek társaságát egészen addig, amíg a helyzet nem kényszerítette arra, hogy feleséget találjanak maguknak.

Elkomorult egy pillanatra. Lelassította Jaspert, üggetésben hajtott be Knowesgate-ba, és amint átjutottak rajta, lazított a gyeplőn, hadd fusson Jasper kedvére.

Biztosan van valaki, akitől segítséget kérhetne abban, hogy megtalálja a szükséges hitvest. A gondolat, hogy egyedül kell rátalálnia, eléggé nyomasztotta, ugyanis azt sem tudná, hol kezdje.

A nőket is beengedő Almack's klub látogatásának ötletétől borsózott a háta, ezért rögtön félretette. Nyilván van valami más mód és lehetőség. Muszáj lennie.

Egy mérföldet haladt, de még mindig nem jutott eszébe semmi hasznos ötlet. Elhaladt a Kirkwhelpington falucskához vezető bekötőút előtt, és a széles kanyarban Jaspert gyors vágásban hajtotta.

Akkor egy kocsit látott meg, az első járművet aznap az úton, és száguldott felé a kanyarban.

– A fenébe!

Az út túl keskeny ahhoz, hogy két kocsi elférjen egymás mellett.

Megrántotta Jasper kantárját, lelassított, annyira, hogy a ló lépésben haladt. A szemben jövő kocsi is lelassított. Kétkerekűjét gondosan az út szélére irányítva Jeremy üdvözlésül intett a kocsisnak, ahogy az a másik oldalon kitért.

Jeremy erősen fogta a gyeplőt, nehogy a kocsi és az ő bricskájának kereke összeakadjon. Akkor a kocsi ablakán koppant valami. Felnézett...

Női arcot látott.

Zaklatott volt a hölgy, a szeme tágra nyílt, nyitott tenyérrel ütötte az ablakot.

Látta, hogy a hölgy ajka mozog, bár a hang nem jutott el hozzá.

Aztán egy férfikéz ragadta meg a hölgyet a vállánál fogva, és visszarántotta a kocsi belsejébe.

Aztán a kocsi elhaladt, szabad volt az út.

Jeremy még nem ocsúdott fel a döbbenettől, ahogy visszagondolt az imént látott jelenetre. Leengedte a kezét, és hagyta, hogy a fekete ló nekiiramodjon.

Aztán visszafordult, és a kocsi után nézett.

Fél perccel később a kocsi a kanyarban eltűnt a szeme elől.

Jeremy gondolatai gyorsan kavarogtak: osztályozott, kategorizált, összehasonlított.

Az ősi hieroglifák szakértőjeként kitűnő volt a memóriája ilyesmire.

Az arcok olyanok, mint a hieroglifák, és tudta, hogy látta már ezt az arcot valahol.

De vajon hol? Senkit nem ismert a környéken, csak a Wolverstone-kastély lakóit.

London. Bálderem. Sok évvel ezelőtt.

A jelenet rögtön eszébe jutott.

– Eliza Cynster.

Amint kimondta a nevét, eszébe jutott egy másik emlék: Royce levelet olvas, amelyet Devil Cynstertől kapott

azon a napon, amikor Jeremy megérkezett Wolverstone-ba. A levél arról értesített, hogy Heather Cynstert el akarták rabolni, a kísérlet azonban megghiúsult, de féltő, hogy a többi Cynster lány is veszélyben van...

– A pokolba! – Jeremy megrántotta a gyeplőt, megál-
lította Jaspert.

Heather Cynstert az elrablói Skóciába vitték. A kocsi,
amely elhaladt mellette, a skót határ felé tart.

És megértette az egyetlen szót, amelyet Eliza sikoltott:
– *Segítség!*

Vagyis őt is elrabolták.

Eliza a kocsi sarkába zuhant, ahová Scrope taszította.
A férfi dühösen nézett rá, ám rögtön visszanyerte önural-
mát.

Genevieve is ráfordult, az ujjait Eliza csuklójára kul-
csolta, és szorosan tartotta, mintha attól tartana, hogy ki-
ugrik a kocsiból.

Scrope fél kézzel a kocsi tetejének támaszkodva tartotta
egyensúlyban magát, és rideg pillantással nézett le rá, majd
felnyúlt, kinyitotta a kis ablakot és kikiáltott: – Az a brics-
ka, amely az imént elhaladt mellettünk, megállt?

A kocsis néhány pillanat múlva válaszolt. – Nem. Egy-
szer visszaneézett, de továbbhajtott. Miért?

Scrope rosszállón nézett Elizára. – A mi drága kis cso-
magunk próbálta felhívni magára a figyelmét. Biztos, hogy
nem követ?

– Senki nincs mögöttünk.

– Jó.

Scrope becsukta a kis ablakot, és a foglyát nézte.

Eliza állta a pillantását, és maga is meglepődött, hogy nem érzett félelmet. Azt tette, amit tennie kellett, és már nem volt elég ereje ahhoz sem, hogy igazán megijedjen.

Végül Scrope leült a szemközi ülésre. – Az imént bizonyosságot szerezhett róla, semmi értelme, hogy megpróbáljon jelenetet rendezni. Akárhogy próbálkozik, semmi eredménye. Tehát – bámult rá rideg tekintettel – ...meg kell kötöznünk, és előadjuk a történetet a következő megállónknál, vagy rendesen viselkedik?

Elizának eszébe jutott, milyen taktikát választott Heather az elrablóival: elhitette velük, hogy gyámoltalan és saját maga képtelen bármit megtenni.

– Nyilvánvalóan nincs remény, ezért inkább rendesen viselkedem.

Amíg ez a helyes taktika.

Hagyta, hogy a gyengeség úrrá legyen rajta, a hangja is erőtlen lett. Nem lepődött meg, amikor rövid gondolkodás után Scrope bólintott, és Genevieve-re nézett. – Engedd el. De ha bármi jelét adná, hogy megnehezíti az életünket, megköttözzük, és betömjük a száját.

Genevieve sötét pillantást vetett Elizára, aztán elengedte a csuklóját, és visszaült a helyére.

Eliza tudta, hogy csalódottnak kellene lennie, de mivel képes volt gondolkodni, feltételezte, hogy az ópium hatása teljesen elmúlt. Azt hitte, hogy sikerült elég erőt gyűjtenie, hogy ha eljön a megfelelő pillanat, határozottan fellépjen a saját érdekében, vagyis hogy akárki halad el mellettük, valahogy meggyőzze, hogy segítsen neki.

Természetesen tisztában volt azzal, hogy kevés esélye van olyan emberrel találkozni, aki segíthet, de csodák csodájára, ismerős arcot látott.

Tétovázás nélkül az ablaküveget verte, és segítségért kiáltott.

De úgy tűnt, minden hiábavaló volt.

Minden férfi közül éppen Jeremy Carlingot küldte a sors az útjába. Miért éppen őt?

Tudós. Álmodozó zseni, de visszahúzódó, és kifejezetten nem érdekli a társasági élet. Annyira szórakozott, hogy Elizának komoly kételyei voltak, hogy Jeremy Carling emlékszik egyáltalán az ő nevére.

Meglehet, hogy nem ismerte fel, mert nem látta elég jól.

Lehetséges. Bár évekkkel ezelőtt hivatalosan is bemutatták egymásnak őket egy bálon, és azóta többször találkozott vele családi szalonokban, alig egy-két szót váltottak. És az a két szó is az első találkozásukon esett, sok éve, amikor Jeremy Carling úgy nézett ki, mintha lélekben valahol nagyon messze járna, ezért Eliza gyorsan talált valami udvarias kifogást, hogy távozhasson.

Ám nem tehetett semmi mást, ezért akár tetszik, akár nem, meg kellett ragadnia a kínálkozó lehetőséget.

Csüggedten felsóhajtott, nem érdekelt, ha az útítársai is meghallják. Ez is csak azt a képet erősíti bennük, hogy nagyon gyámoltalan nő. Valójában egyáltalán nem volt az, de abban a pillanatban közel érezte magát ahhoz az állapothoz.

Behunyta a szemét, pihenni próbált, hogy ismét erőt gyűjtsön.

És valami halvány remény derengett benne.

Hiszen ha ő felismerte Jeremy Carlingot, talán a férfi is felismerhette.

Halvány remény volt, de az egyetlen, amely megmaradt neki. Szomorú, levert állapotában abba kell kapaszkodnia, amibe csak lehet.

Ha Jeremy Carling felismerte őt, akkor vajon mit tesz? Jeremy Carling nem hős, hanem tudós; nem lovag és harcos, aki nyeregbe pattan, hogy a megmentésére siessen. Nyilván aggódik, és üzen a családjának, vagy személyesen meglátogatja őket, ha visszatér a városba...

Ha visszatér a városba. Elizának fogalma sem volt, mit kereshet Jeremy Carling arrafelé. Talán barátait látogatta meg?

Karba tette a kezét, és még jobban a sarokba húzódott. Nem tudta kitalálni, mit fog tenni Jeremy, de mivel becsületes úriember, nyilván tesz valamit, hogy kiszabadítsa.

Egy teljes percbe telt, míg Jeremy felfogta, hogy pontosan ez a helyzet... Nem álmodik, hanem ez a valóság.

Aztán gondolkodni kezdett.

Jasper addig húzta a kantárt, amíg sikerült lehajtania a fejét, hogy az útszéli fűvet legelhesse.

Jeremy az álló bricskán ülve csak nézte az utat.

A helyzetet mérlegelte, hogy mit kell tenni, mik a lehetőségei.

Üzennie kell a Cynster családnak, vagy ha nem nekik, akkor Wolverstone-ba. Felmerült benne a gondolat, hogy értesít valakit, de ezt elvetette. Azt még ő is tudta, hogy

ilyen helyzetekben egy hölgy jó hírének a megóvása a legfontosabb feladat.

Ám ha lemegy Newcastle-be, a legközelebbi városba, ahonnan futárt tud küldeni délre, vagy visszafordul Wol-verstone-ba, Royce-hoz, csak annyit tudna mondani, hogy Elizát átvitték a határon egy kocsiban.

Bár biztos volt abban, hogy Eliza szülei ennyit is szeretnének tudni, abban ugyanilyen biztos volt, hogy még jobban szeretnék, ha segítene a lányuknak megszökni.

Ha megpróbál üzenetet küldeni délre, elveszti Eliza nyomát, és nem lesz esélye megmenteni.

Márpedig Elizának nyilvánvalóan segítségre van szüksége. Nem próbálta volna így felhívni magára a figyelmet, ha nem úgy érezte volna, hogy ez az utolsó esélye.

Segítségért kiáltott. Nem az a kötelessége, hogy kétségbe vonja a segítségkérést, hanem az, hogy megfelelően reagáljon.

Különösen azért, mert Jeremy kételkedett abban, hogy Eliza felismerte, ami azt jelenti, hogy kénytelen segítséget kérni bármelyik arra elhaladó úriembertől.

Jó házból való úri hölgy illet csak legvégső elkeseredésében tehet.

Visszagondolt Heather elrablásának részleteire, amit Royce hangosan felolvasott. Az eseményekből azt a következtetést vonták le, hogy egy bizonyos nemes úrnak, minden bizonnyal felföldi nemesnek valamely ismeretlen okból feltett szándéka, hogy Cynster lányt raboljon. Jeremy számára megnyugtató volt, hogy ez a nemes úr, akárki legyen is, ragaszkodott hozzá, hogy az elrabolt Heather

a legjobb ellátást kapja, olyannyira, hogy a hosszú utazás során szobalányról is gondoskodott számára.

Breckenridge – aki Jeremynek távoli ismerőse volt – véletlenül meglátta, ahogy Heathert egy londoni utcáról elragadják, utánuk eredt, és végül sikerült megszöktetnie, így a nemesúr nem érte el a célját.

Úgy tűnik, ugyanaz a titokzatos nemesember raboltatta el Eliza Cynstert. A Cynster család férfi tagjait, Eliza fivéreit és unokafivéreit ismerve Jeremy el sem tudta képzelni, hogyan tudták az éberségüket az emberrablók kijátszani. Ám félretette ezt a rendkívül érdekes kérdést, és inkább az adott helyzetben sürgető probléma megoldására koncentrált, vagyis arra, hogy mit kellene tennie.

A tények teljesen egyértelműek voltak: Eliza Cynstert elrabolták, és hamarosan átviszik a határon. Amint Skóciába ér, nehezen követhető a nyoma, főleg akkor, ha elrablói a skót felföldre viszik. Ott megtalálni szinte teljesen lehetetlen.

Amennyiben hagyja, hogy átvigyék a határon, és nem követi őket, Eliza a titokzatos úrnak lesz kiszolgáltatva.

Ha azonban követi, meg kell mentenie, vagy legalábbis mindent megtenni, hogy segítsen neki elmenekülni. Nem volt hős alkat, de az utóbbi évtizedet Tristan és a Bastion Club tagjai társaságában töltötte. Láttá, hogyan gondolkodnak, hogyan közelítik meg a problémákat és oldanak meg sürgős intézkedést igénylő helyzeteket.

A beszámolók persze nem érnek fel a valódi helyzetben való cselekvéssel, vagyis az elmélet mellett nem volt gyakorlata, ám jelen esetben kénytelen volt beérni ezzel.

Amennyire meg tudta ítélni, ő lehet Eliza egyetlen reménye.

Alig várta, hogy hazamenjen, leüljön a könyvtárszobában a kandalló elé kedvenc karosszékébe, és Royce kéziratának tanulmányozásába merüljön, majd később az ideális feleség megtalálásával foglalkozzon, de úgy tűnik, ezt egy időre el kell halasztania. Tudta, mi a kötelessége, mit követel a becsület.

Megragadta a gyepelőt, és csettintett Jaspernek. – Gyérünk, öregfiú! Vissza, amerről jöttünk!

A kihalt úton megfordította a bricskát, és Jaspert gyorsabb haladásra készítette.

– Előttünk a határ, aztán Skócia!

Akármilyen szórakozott tudós volt, a bajba jutott kisasszonyt férfiemberként kötelessége megmenteni.